

GONIEC KRAKOWSKI

GENY OGŁOSZEŃ: Po tekście 1 mm w 1 szpalcie (szer. szp. 22 mm) 36 gr. W tekście 1 mm w 4 szpalcie (szer. szp. 69 mm) 3.— Zł. Drobne za słowo 24 gr. Pierwsze słowo tłusty druk (najwyżej 3 słowa) 40 gr.

Rok II.

Nr. 275.

Kraków, wtorek 26 listopada 1940 r.

Nadesłane, a nie zamówione przez Redakcję rekopisy będą zwracane autorom jedynie wówczas, gdy dołączone zostaną znaczki pocztowe na opłacenie przesyłki zwrotnej. Prenumerata miesięczna 4.50 Zł. z odnośnikiem do domu 5 Zł. Na prowincji dopłata porta. Konto czekowe: Warszawa 658.

Rumunja i Słowacja przystąpiły do paktu trzech mocarstw.

Berlin, 25 listopada. Po przystąpieniu przed kilku dniami Węgier do Paktu Trzech Mocarstw, celem wzięcia udziału w nowym uporządkowaniu Europy, zainicjowanym przez mocarstwa osi, nastąpiło w sobotę podpisanie protokołu o przystąpieniu również i Rumunji do tego układu.

Uroczysty akt podpisania odbył się w sali ambasadorów nowej kancelarii Rzeszy, gdzie zgromadzili się liczni przedstawiciele władz państwowych, partyjnych i armji, poczem w towarzystwie ministra Ribbentropa przybyli: szef państwa rumuńskiego, pełnomocnik rządu włoskiego w Berlinie ambasador włoskiego ministerstwa spraw zagranicznych Buti, ambasador japoński w Berlinie Kurusu, poseł węgierski w Berlinie Sztójaj oraz rumuński minister spraw zagranicznych, książę Sturdza.

Minister spraw zagranicznych Rzeszy v. Ribbentrop, otwierając uroczysty akt państwowy, powitał rumuńskiego szefa państwa generała Antonescu w imieniu przedstawicieli Włoch i Japonji. Również minister powitał posła węgierskiego, z którego razem dopiero przed kilku dniami dokonano w Wiedniu aktu przystąpienia do Paktu przyjaźni Węgier. Następnie odczytano protokół, który brzmi następująco:

Tekst protokołu.

Rządy Niemiec, Włoch i Japonji z jednej strony a rząd Rumunji z drugiej strony stwierdzają przez swych podpisanych pełnomocników, co następuje:

Artykuł 1.

Rumunja przystępuje do podpisanego w dniu 27 września 1940 w Berlinie paktu trzech mocarstw między Niemcami, Włochami i Japonją.

Artykuł 2.

O ile przewidziane w artykule 4 paktu trzech mocarstw wspólne komisje techniczne omawiają sprawy, które dotyczą interesów Rumunji, wówczas na posiedzeniach komisji powoływani będą przedstawiciele Rumunji.

Artykuł 3.

Dosłowny tekst paktu trzech mocarstw jest dołączony do niniejszego protokołu jako załącznik. Niniejszy protokół został sporządzony w języku niemieckim, włoskim, japońskim i rumuńskim, przyczem każdy z tekstów uznany jest za oryginalny. Wchodzi w życie w dniu podpisania.

Po odczytaniu protokołu odbyło się uroczyste podpisanie. Po dokonaniu podpisania szefa państwa rumuńskiego gen. Antonescu złożył

oświadczenie w imieniu rządu rumuńskiego,

w którym oświadczył m. in.:

„Jestem świadomy faktu, że dziś dokonaliśmy aktu państwowego, który posiada historyczne znaczenie nie tylko dla żyjących interesów i przyszłości narodu niemieckiego, ale także dla Europy, wyrosłej z ofiar dzisiejszej wojny. Akt ten stanowi nie tylko formalność dyplomatyczną, dokonywaną tak często w ostatnich dwóch dziesięcioleciach, ale jest to zasadniczy akt nowej orientacji państwa rumuńskiego, oraz szczerzy i prawdziwy przyczynek narodu rumuńskiego dla odbudowy Europy i świata, jak również obrony dzisiejszej cywilizacji, która zostanie zagwarantowana zwycięstwem państw zjednoczonych w Pakcie Trzech Mocarstw. Przez pakt ten zostało stworzone skuteczne narzędzie, służące dla odbudowy Europy i świata. Narodowo-socjalistyczne Niemcy, faszystowskie Włochy i cesarska Japonja — zwarty i niewzruszony blok, obejmujący ówczesną milijard ludzi, podały sobie ręce i zjednoczyły się celem urzeczywistnienia sprawiedliwego i lepszego porządku na świecie. Rumunja, ożywiona pragnieniem udoskonalenia swoich własnych form życiowych, żywi bezwzględne przekonanie, że jej przystąpienie

do wielkiego dzieła odbudowy świata jest wyłącznie następstwem jej własnej woli odrodzenia, jednoczącej ruch legjonowy w sposób organiczny i nierozrywany z narodowym socjalizmem i faszyzmem.

W ten sposób nasze dzisiejsze jawne i formalne przystąpienie do Paktu Trzech Mocarstw stanowi jedynie logiczne i naturalne następstwo tego zjednoczenia, które w istocie rzeczy dokonało się już dawno.

Uroczysty akt podpisania przystąpienia Rumunji do Paktu Trzech Mocarstw zakończył serdeczny uścisk dłoni, wymieniony pomiędzy ministrem spraw zagranicznych Rzeszy i przedstawicielami mocarstw sygnatarnych Włoch i Japonji a generałem Antonescu.

Szef państwa rumuńskiego generał Antonescu i rumuński minister spraw zagranicznych Sturdza byli podejmowani w sobotę popołudniu w małym kółku przez Adolfa Hitlera. Również zastępca wodza N. S. D. A. P. minister Rzeszy Rudolf Hess przyjął generała Antonescu. W przyjęciu wzięli również udział przedstawiciele obu

krajów, oraz kierownicy organizacji zagranicznych N. S. D. A. P.

* * *

Kancelarz Hitler w obecności ministra Ribbentropa przyjął w sobotę generała Antonescu na audjencji pożegnalnej, która miała przebieg bardzo serdeczny. Popołudniu gen. Antonescu odbył końcową rozmowę z ministrem v. Ribbentropem.

Zyczenia kanclerza Hitlera dla króla Michała.

Berlin, 25 listopada. W związku z przystąpieniem Rumunji do Paktu Trzech Mocarstw kanclerz Hitler na ręce króla Michała depeszę następujące treści:

„W związku z przystąpieniem Rumunji do Paktu Trzech Mocarstw pozwalam sobie przesłać Waszej Wysokości moje najlepsze życzenia powodzenia osobistego oraz świetlanej przyszłości Rumunji.

Adolf Hitler“.

Przyjęcie w poselstwie rumuńskim.

(§§) **Berlin, 25 listopada.** Na czele bawiacego w Berlinie w charakterze gościa rządu niemieckiego gen. Antonescu, wydał poseł rumuński w Berlinie Grecianu, w niedzielę wieczór przyjęcie w hotelu „Esplanada“, w którym wziął udział minister spraw zagranicznych Rzeszy v. Ribbentrop.

Ponadto byli obecni: ambasador japoński

ski w Berlinie Kurusu, kierownik wydziału politycznego włoskiego ministerstwa spraw zagranicznych ambasador Buti, przedstawiciel dyplomatyczny ambasady włoskiej w Berlinie Zamboni, otoczenie szefa państwa rumuńskiego gen. Antonescu z księciem Sturdza i przedstawicielami poselstwa rumuńskiego. Ze strony niemieckiej w przyjęciu wzięli udział generał feldmarszałek Keitel, szef prasowy Rzeszy dr Dietrich, sekretarz stanu ministerstwa spraw zagranicznych v. Weizsaecker, oraz inni dygnitarze władz państwowych i armji.

Przyjęcie u niemieckiego ministra spraw zagranicznych.

(§§) **Berlin, 25 listopada.** Minister spraw zagran. Niemiec von Ribbentrop wydał w piątek wieczór przyjęcie w hotelu „Adlon“, w którym oprócz rumuńskiego szefa państwa generała Antonescu i rumuńskiego ministra spraw zagran. księcia Sturdza wzięli udział członkowie delegacji rumuńskiej, poseł rumuński w Berlinie Grecianu, z przedstawicielami poselstwa, oraz sekretarz stanu Dimitrius i poseł Vaier Pop, ambasador bawiący w Berlinie w specjalnej misji.

Ponadto na przyjęciu byli obecni ambasador japoński w Berlinie Kurusu, bawiący obecnie w Berlinie ambasador włoski Buti, poseł węgierski Sztójaj i włoski przedstawiciel dyplomatyczny radca ambasady Zamboni.

Akt przystąpienia Słowacji.

Protokół podpisano w niedzielę w Berlinie.

Berlin, 25 listopada. W niedzielę przedpołudniem w sali ambasadorów nowej kancelarii Rzeszy, odbył się uroczysty akt podpisania protokołu przyjęcia Słowacji do Paktu Trzech Mocarstw.

W tej samej sali, w której dzień przedtem szef państwa rumuńskiego gen. Antonescu przystąpił wraz ze swym krajem do Paktu Trzech Mocarstw, odbył się uroczysty akt państwowego podpisania przystąpienia państwa słowackiego do Paktu Trzech Mocarstw.

W ten sposób również Słowacja dała wyraz swej wiary w nowy i lepszy porządek świata, dla którego zrealizowania trzy najpotężniejsze państwa świata zjednoczyły się w zwarty i niezłomny blok.

W uroczystości udekorowanej Sali Ambasadorów zgromadzili się członkowie berlińskich przedstawicielstw mocarstw sygnatarnych Paktu Trzech, nadto przedstawiciele niemieckich władz rządowych, partyjnych i armji.

Tuż przed godziną 13-tą przybył minister spraw zagranicznych Rzeszy v. Ribbentrop, w towarzystwie premiera słowackiego dra Tuki, kierownika wydziału politycznego włoskiego ministerstwa spraw zagranicznych ambasadora Buti, ambasadora japońskiego w Berlinie Kurusu, posła węgierskiego Sztójaj'a i posła rumuńskiego Grecianu.

Zagajając akt państwowy, minister v. Ribbentrop również w imieniu przedstawicieli Włoch i Japonji powitał premiera słowackiego, witając równocześnie posłów Węgier i Rumunji, jako krajów, które pierwsze przystąpiły do Paktu Trzech Mo-

carstw.

Następnie odczytano protokół, który brzmi następująco:

Tekst protokołu.

Rządy Niemiec, Włoch i Japonji z jednej, oraz rząd Słowacji z drugiej strony stwierdzają przez swoich podpisanych pełnomocników, co następuje:

Artykuł 1.

Słowacja przystępuje do Paktu Trzech Mocarstw, podpisanego pomiędzy Niemcami, Włochami i Japonją w dniu 27 września 1940 w Berlinie.

Artykuł 2.

O ile wspólne komisje techniczne przewidziane w artykule 4 Paktu Trzech Mocarstw omawiać będą kwestje dotyczące interesów Słowacji, do obrad komisji będą zaproszeni również przedstawiciele Słowacji.

Artykuł 3.

Do niniejszego protokołu dołącza się jako załącznik dosłowny tekst Paktu Trzech Mocarstw. Niniejszy protokół został wygotowany w językach: niemieckim, włoskim, japońskim i słowackim, przyczem każdy tekst stanowi oryginał. Protokół wchodzi w życie w dniu podpisania.

Po odczytaniu protokołu i podpisaniu go, Słowacja została formalnie przyjęta do Paktu Trzech Mocarstw.

Oświadczenie dra Tuki.

Po podpisaniu protokołu, premier dr. Tuka złożył w imieniu rządu słowackiego na-

stępujące oświadczenie:

„Dzisiejszy akt posiada dla nas Słow-

ków wielkie, historyczne znaczenie. Zostaliśmy formalnie przyjęci do koła tych wielkich narodów, które zjednoczyły się w Pakcie Trzech Mocarstw. Te wielkie mocarstwa wytyczyły sobie jako cel stworzenie nowego, lepszego porządku, unikanie rozszerzenia wojny i stworzenie sprawiedliwego, a temsamem trwałego pokoju, mającego zagwarantować wszystkim narodom ich prawa na własnym obszarze życiowym.

Szczególnie my Słowacy, uniemy ocenić te wzniosłe cele, ponieważ oddawna prowadziliśmy zaciętą walkę o prawo do życia naszego narodu i uznanie go, jako równoprawnego członka w społeczności narodów.

W tej ciężkiej walce znaleźliśmy wielkiego przyjaciela w osobie Kanclerza Hitlera, którego pełne zrozumienie i energia czynu dopomogła do naszego ostatecznego zwycięstwa. Naród słowacki miał sposobność udowodnienia czynem, iż podziela podstawowe zasady Paktu Trzech Mocarstw, stając przed rękami z bronią w ręku w jednym szeregu z żołnierzami niemieckimi. W ten sposób naród słowacki podpisał już krwią swoich czynów solidarność z podstawowymi ideami tego paktu.

Właściwie przez akt podpisania paktu potwierdzam go dziś tylko dodatkowo. Naród słowacki objawił swą decyzję współpracą w urzeczywistnieniu nowego porządku także w ten sposób, że jako jeden z pierwszych przystąpił do przebudowy swego ustroju państwowego i społecznego na zasadach narodowo-socjalistycznych. To co dziś zostało dokumentarnie stwierdzone, stanowi przedmiot moich wieloletnich marzeń w celi więziennej i w imię tego nasi najlepsi obywatele poświęcali swą pracę, a nasi żołnierze i gwardziści przelewali swą krew.

Jestem szczęśliwy, że w tym tak poważnym momencie mogę wyrazić pozdrowienia narodu słowackiego wielkiemu narodowi niemieckiemu, jego zwycięskiej armji

Birmingham

centrum angielskiego przemysłu wojennego.

Miljonowe miasto Birmingham jest pod względem wojenno-przemysłowym niewątpliwie jeszcze ważniejszym, niż Coventry, zbombardowane przez lotnictwo niemieckie.

Kraków, w listopadzie.

Birmingham jest centrum przemysłu z. zw. Midland, okręgu gospodarczego środkowej Anglii, będącego oddawna siedzibą angielskiego przemysłu przerobczego, zarówno żelazny chodzi o uszlachetnianie i dalszą przeróbkę stali, jak i przeróbkę metali nie pochodzących z żelaza, które dla przemysłu wojennego posiadają nie mniejsze znaczenie, jak żelazo i stal.

Birmingham jako drugie z kolei co do wielkości miasto Anglii, co do liczby mieszkańców ustępuje tylko Londynowi; ostatni spis ludności w tem centrum przemysłowym środkowej Anglii wykazał prawie 1,1 miliona mieszkańców. Miasto położone jest nad rzeką Avon, która przepływa przez całą Anglię środkową w kierunku południowo-zachodnim i wpływa do Kanału Bristolskiego. Śródmieście Birmingham przecięte jest ciasnymi i krętymi uliczkami, a w tej najstarszej dzielnicy znajdują się kantory starych angielskich rodzin przemysłowych i biura firm handlowych. Z jednego z tych domów wyszła rodzina Chamberlainów, której członkowie wielokrotnie zasiadali na fotelu burmistrza Birmingham. Dokoła ciasno zabudowanego śródmieścia, grupuje się cały szereg przedmieść, z których najważniejsze są okręgi Small-Heath, Witton, Bordesley i Bournville. W pagórkowatej okolicy Birmingham rozbudowała się w wielkich skupieniach znaczna część angielskiego przemysłu metalowego, a w czasie, kiedy Anglia była jeszcze wielką potęgą przemysłową, Birmingham zasługiwał słusznie na nazwę przemysłowej stolicy świata, zwłaszcza o ile chodzi o dziedzinę przeróbki stali i metali.

W zakresie przemysłu metalowego w Birmingham znajdują się nie tylko zakłady przerobcze, ale także zakłady produkcji metali, mianowicie huty miedzi i aluminium, odlewnie cyny, oraz inne tego rodzaju zakłady, zajmujące wielkie tereny na przedmieściach. Wszystkie zakłady pod względem zaopatrzenia w surowce skazane są na dowóz z zamorza. Pod tym względem Birmingham nie różni się od innych wielkich centrów przemysłowych Anglii. Niemal wyłącznie przerabia się tu produkty pochodzące z przywozu, a równocześnie miasto to było jednym z najważniejszych centrów wywozowych kraju. Przeróbka stali w Birmingham w dziedzinie przemysłu wojennego dzieli się na dwa główne działy; pierwszym jest znany, oddawna dział **fabrykacji broni**, który zapoczątkowała fabrykacja broni siecznej i ręcznej broni palnej, mająca swą ojczyznę zarówno w Birmingham, jak i w położonym nieco na północ Sheffield; drugim działem są przemysły powstałe na gruncie motoryzacji, mającej swój początek pod pewnym względem w fabrykacji rowerów.

Trzy największe fabryki trzech najważniejszych angielskich koncernów samochodowych, mieszczą się w Birmingham lub jego okolicy.

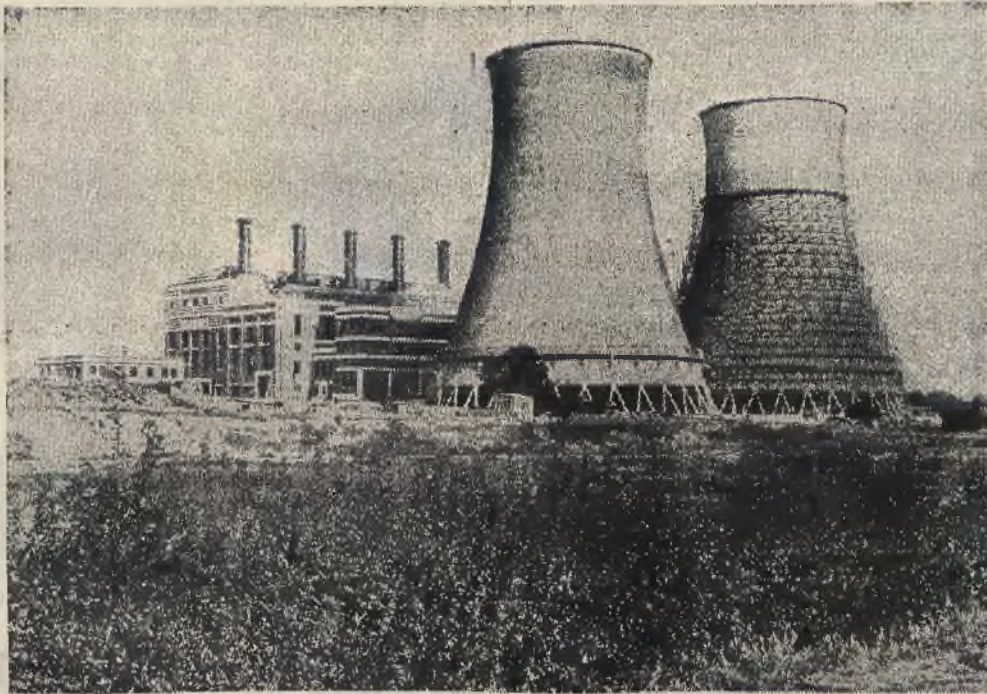
Są to firmy: Austin, Singer i Wolseley (Morris). Wprawdzie nie posiadają one w Birmingham wszystkich swoich działów administracyjnych, jednak najważniejsze obiekty fabryczne mieszczą się właśnie tutaj. W ramach angielskiego programu zbrojeniowego fabryki w Birmingham, podobnie, jak i zakładów w Coventry, przestawiły się wyłącznie na produkcję materiałów wojennych. **Fabryki samochodowe w Birmingham wytwarzają obecnie motory lotnicze, części samolotów, tanki i wszystkie inne liczne artykuły, niezbędne w nowoczesnej wojnie, a nadto zaopatrują w części składowe właściwe koncerny przemysłu wojennego, jak np. Vickers.**

Ponadto w Birmingham mieści się także kilka zakładów, służących nie od wczoraj przemysłowi wojennemu, a których nazwy są najściślej związane z historią wszystkich angielskich wojen. Należy tu m. in. słynna firma B. S. A. „**Birmingham Small Arms Company**”, jedna z najstarszych i najslawniejszych fabryk ręcznej broni palnej, strzelb, rewolwerów, karabinów maszynowych itd. Cały ten kompleks zakładów produkuje obecnie częściowo sprzęt artyleryjski. B. S. A. dzięki swej specjalnej produkcji, zajmuje pozycję o znaczeniu międzynarodowym. Zakłady koncernu, liczące wśród swych akcjonariuszy kilka najbardziej znanych rodzin angielskich — również na arenie politycznej — uprawiały w swoim czasie bardzo poważny eksport, zwłaszcza do państw zamorskich. W czasie wojny światowej rząd angielski, kiedy Lloyd George kierował ministerstwem amunicji,

zaawansował Birmingham ponadto jako centrum wytwarzania amunicji. Na przedmieściu przemysłowym Witton

mieści się fabryka amunicji firmy Kynach, jeden z największych zakładów tego rodzaju, a w niewielkiej odległości znajduje się fabryka środków wybuchowych angielskiego koncernu chemicznego „Imperial Chemical Industries Ltd.” Wreszcie Birmingham posiada poważne stanowisko jako centrum przemysłu elek-

trycznego. Znajduje się tu firma i główne zakłady fabryczne angielskiego towarzystwa „General Electric” najpoważniejszego koncernu, nie dorównującego wprawdzie pod względem rozmiarów zakładom Siemens lub A. E. G., jednak w ramach angielskiej techniki elektrycznej odgrywającego podobną rolę.

Birmingham — Elektrownia.

Młodzież francuska musi wyciągnąć naukę ze słabości Francji.

(=) Vichy, 25 listopada. Na łamach dziennika francuskiego „Effort” zwraca się Charles Pisasse do młodzieży francuskiej z apelem zachowania godnej postawy wobec klęski Francji i wykazania zrozumienia konieczności współpracy z Niemcami.

W związku z tem Pinasse nawołuje do ostatnich wydarzeń w dniu 1 listopada w Paryżu i pisze, co następuje: „Jeżeli młodzież francuska chce okazać się godną przeszłości Francji, wówczas musi ona wyciągnąć naukę z jej słabości”. Jeszcze nigdy Francji nie spotkało większe nieszczęście i nigdy jeszcze nie doznała ona tak błyskawicznej porażki.

Musimy sobie powiedzieć, że w takim momencie dumna pokora będzie oznaką szlachetstwa kraju, mającego w swej historii tyle przykładów odwagi, sprawiedliwości i szlachetności.

Autor nie chce zabraniać młodzieży marzeń. Życie jednak, to działanie i praca.

Jak jednak Francja może pracować, jeżeli poprzednio nie pojedna się z Niemcami? Francja potrzebuje węgla, surowców, środków transportowych i rynku zbytu. Skąd jednak ma to wszystko wziąć bez zgody i dobrej woli zwycięzcy?

Francja musi przede wszystkim odzyskać z powrotem swoje miejsce w świecie, chociaż miejsce to nie będzie już pierwszeństwem. **Będzie ono takim, jakie zdobędzie sobie Francuzi i młodzież francuska.** Stanowisko Francji wobec Niemiec stanowi równocześnie pozycję Francji wobec przyśrodków. Narody europejskie muszą się zjednoczyć pod względem politycznym, gospodarczym i społecznym.

Jeżeli pragniemy, ażeby Francja na mocy własnej decyzji przyłączyła się do takiego zjednoczenia, wówczas musimy iść za wskazaniem marszałka Pétaina, a młodzież musi baczyć, aby nieprzemysłanymi manifestacjami nie popsowała dzieła odbudowy.

Stan oblężenia w Turcji europejskiej.

Zarządzenie na przeciąg jednego miesiąca.

(=) Ankara, 25 listopada. Rząd turecki w nocy na sobotę zarządził stan oblężenia szeregu powiatów nad granicą grecką i bułgarską oraz nad Dardanelami. Zarządzenie to wydane narazie na przeciąg jednego miesiąca, objęło tereny Stambułu, Kırklareli, Edirne, Tekirdag, Canakkale i Kocaeli.

Według wyjaśnienia tureckiej rady ministrów wydanego w związku z powyższym zarządzeniem, stan oblężenia rozciąga się również na wilajety Adrijanopol, Rodosta, Ismi i Czanakkale. Pełnomocnikiem rządu dla przeprowadzenia tego zarządzenia został mianowany główny szef żandarmerji generał Ali Rıza.

Zarządzenie stanu oblężenia oznacza na razie jedynie przejęcie administracji cywilnej przez władze wojskowe. Zarządzenie to zostało wydane tymczasowo na przeciąg jednego miesiąca.

W Turcji wprowadzono racjonowanie benzyny.

(=) Ankara, 25 listopada. W sobotę ukazało się w dzienniku rządowym rozporządzenie komisji koordynacyjnej mającej na celu ograniczenie zużycia benzyny, nafty i innych płynnych materiałów płynnych, co wpłynęło na poważne ograniczenie ruchu samochodów, motocykli oraz motorówek. będących w prywatnym posiadaniu, względnie stanowiących własność związków i organizacji.

Jedynie placówki dyplomatyczne, konsu-

larne, władze i instytucje użyteczności publicznej otrzymywać będą nadal paliwo do samochodów. Ruch samochodów taksówkowych zostanie ograniczony do połowy. mianowicie na zmianę kursować będą jednego dnia taksówki o cyfrach parzystych, następnego zaś dnia o numerach nieparzystych.

Jednolity chleb w Turcji.

(=) Ankara, 25 listopada. Niebawem będzie można w Turcji nabywać jedynie chleb z jednolitej mąki. Dochozą o tem sobotnie wydania dzienników tureckich. Nowy jednolity chleb będzie wypiekany z pszennej mąki mielonej w 86% -tach, podczas gdy poprzednio w Stambule i innych miastach tureckich wypiekano chleb z mąki 79% -owej.

Ambasador Rzeszy Papan powrócił do Ankary.

(=) Ankara, 25 listopada. Ambasador Rzeszy przy rządzie tureckim Franz von Papan przybył w sobotę rano ekspresem anatolskim do stolicy Turcji, Ankarę. Na jego powitanie zjawili się na dworcu kolejowym członkowie niemieckiej ambasady oraz członkowie niemieckiej kolonii w Ankarze. Papanowi towarzyszył poseł Jenko.

Dekanosow ambasadorem sow. w Berlinie.

(§§) Berlin, 25 listopada. Komisarz Ludowy spraw zagranicznych odwołał ambasadora Z. S. S. R. w Berlinie Szkwarczewa i zamianował ambasadorem w Berlinie dotychczasowego zastępcę komisarza ludowego spraw zagranicznych Dekanosowa.

Aresztowanie pięciu b. ministrów hinduskich.

(=) Szanghaj, 25 listopada. Według doniesienia z Bombaju, aresztowano pięciu b. ministrów hinduskich, wśród nich dawni premierzy Bombaju i centralnych prowincyj.

Oświadczenie nowego premiera egipskiego.

(=) Rzym, 25 listopada. Nowy premier egipski Sirry Pasza oświadczył, według doniesienia radja z Kairo, w wywiadzie z przedstawicielem „Daily Telegraph”, że będzie kontynuował politykę swojego poprzednika Sabry Paszy.

W kilku wierszach.

Z uwagi na to, iż władze egipskie nie są w stanie pokrywać wydatków na angielskie cele wojenne, angielskie władze wojskowe powzięły decyzję wzięcia na koszt własny budowy 450-kilometrowego odcinka szosy, wiodącej z Assuan do Wadi Haifa nad środkowym biegiem Nilu.

*

W związku z debatą na temat polityki zagranicznej ustąpił z gabinetu tureckiego minister komunikacji Ali Cetinkaya, jeden z czołowych współpracowników zmarłego wodza Turcji Kemala Atatürka.

*

Nowy ambasador francuski przy stolicy apostolskiej, senator Leon Ferrard przybył w piątek przedpołudniem do Rzymu.

*

Według doniesień z Vichy szef państwa marszałek Pétain udzielił z prywatnych funduszy 10.000 franków na „pomoc narodową”, mająca służyć na ulżenie doli ludności północno-francuskich terenów nadbrzeżnych, nawiedzonych bombardowaniami.

*

Rzeczoznawca wojskowy „New York Port” podkreśla znaczenie wielkich ataków niemieckich na brytyjski przemysł zbrojeniowy i stwierdza, że straty niemieckie były przytem nieznaczące.

Jak donosi „New York Times” na stanowisko ambasadora St. Zjednoczonych we Francji desygnowany został kontradmirał William Leahy. Przewidziano na to stanowisko marsz. Pershing oduwił z powodu złego stanu zdrowia.

Zapalczywy narzeczony, który nie chciał się żenić.

Kraków, 22 listopada.

Dziwnymi drogami chodzi czasem namiętność ludzka. Zazwyczaj tam, gdzie dwoje młodych ludzi spotyka się ze sobą — i obydwoje czują do siebie gorętsze uczucia — miłość ich wyraża się w sposób tkliwy i podniosły. Czasem jednak trafia się, że jedno z nich nie wie, czego chce.

Tak właśnie było we wsi Michałów pod Częstochową, gdzie 25-letni Bronisław Bielański zakochał się w 27-letniej Katarzynie N. Fakt, iż jego wybranka była starsza od niego, nie odgrywał większej roli, ale gdy narzeczona domagała się zaślubin, wówczas Bielański zaczął grać na zwłokę. W odpowiedzi na to ambitna Kasia zerwała znajomość, wychodząc ze słusznego założenia, że jak ktoś ją kocha, to powinien dać temu odpowiedni wyraz w postaci złożenia ślubów wierności i miłości.

Bielańskiemu nie było to jednak na rękę. Co innego miłość, a co innego ślub. To, że nie chciał żenić się z Kasią, nie oznaczało, że nie chciał mieć z nią bliższych stosunków. Począł wtedy nachodzić swoją eks-narzeczona, usiłując jej wyperswadować przedczesną — jego zdaniem — decyzję Kasia obstawała przy swoim zdaniu i nie chciała słyszeć perswazyj.

Wówczas cierpliwość amanta, który nie mógł zdecydować się na oficjalne małżeństwo, została wyczerpana. Gdy Kasia w ostatniej rozmowie, prowadzonej po wyjściu z nabożeństwa, w dalszym ciągu odrzucała wszelkie argumenty Bielańskiego, wówczas zapalczywy narzeczony rzucił się na nią i zadał jej jakimś ciężkim przedmiotem kilka ciosów w głowę i inne części ciała, tak, iż ofiarę niefortunnej miłości musiano oddać pod opiekę lekarską.

Narzeczony, po złożeniu tak dobitnych objawów swej miłości, widocznie spostrzegł, że zapędził się za daleko, gdyż zbiegł, mając płonną nadzieję uniknięcia odpowiedzialności za swój czyn. Tak czasem nieprzyjemnie kończy się miłość...

